

місцевих податків і зборів, максимізація бази оподаткування, створення сприятливих умов для розвитку підприємництва (наскільки це можливо в нинішніх умовах).

Список використаних джерел:

1. Адміністрування місцевих податків і зборів органами місцевого самоврядування: поточний стан та проблеми. URL: <https://decentralization.ua/news/18432>
2. Адміністрування місцевих податків і зборів: поточний стан, проблеми та перспективи розширення повноважень органів місцевого самоврядування. URL: <https://pravo.org.ua/vidbuvsya-kruglyj-stil-administruvannya-mistsevyh-podatkov-i-zboriv-potochnyj-stan-problemy-ta-perspektyvy-rozshyrennya-povnovazhen-organiv-mistsevogo-samovryaduvannya/>

УДК 334.716:331.2

ГІЛЬЧЕНКО М.В., магістрант

Науковий керівник – **ТОМІЛОВА-ЯРЕМЧУК Н.О.**, канд. екон. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ntomilova1984@gmail.com

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ВИТРАТ НА ОПЛАТУ ПРАЦІ

Проаналізовано основні пріоритетні напрями формування стратегії управління інноваційною діяльністю. Обґрунтовано доцільність інноваційних рішень на підприємстві шляхом удосконалення технології формування та впровадження інновацій.

Ключові слова: стратегія; управління інноваційним розвитком; інноваційні технології.

Облік розрахунків за виплатами працівникам є об'єктом наукових досліджень, адже пов'язаний з врахуванням норм не лише бухгалтерського, а й трудового та податкового законодавства. Нормативне регулювання оплати праці є багаторівневим: ринкове; державне; колективно-договірне та внутрішнє на рівні суб'єктів господарювання. Проте можна стверджувати, що кожен із названих вище напрямів регулювання не є досконалим. Тому поняття «заробітна плата» досить часто його ототожнюють зі змістом «оплата праці» та «виплати працівникам». Враховуючи ситуацію, яка пов'язана з військовою агресією Росії проти України, у суб'єктів господарювання виникають проблемні питання щодо порядку оплати праці та розрахунків із найманими працівниками: відсутність працівника на робочому місці (в т.ч. служба в Збройних силах України, територіальній обороні); фінансове становище (відсутність коштів на оплату праці); виробничо-господарська ситуація (неможливість проведення діяльності або відсутність роботи).

Можна погодитися з думкою Карпової Т.П., що класифікацію витрат на робочу силу слід акцентувати увагу на таких статтях [1]:

1. Витрати на оплату праці виробничих робітників, безпосередньо зайнятих в процесі виробництва продукції. Сюди належить оплата робіт за відрядними нормами і розцінками, погодинна оплата праці.

2. Виплати стимулюючого характеру – надбавки за якість роботи і високу майстерність, за стаж роботи, винагорода за вислугу років, за підсумками роботи підприємства за рік, різного роду премії, пов'язані з виробничою діяльністю.

3. Непродуктивні виплати – оплата простоїв, за невідпрацьований час відповідно до законодавства, оплата за брак не з вини робітника; доплати за відхилення від нормальних

умов роботи, за роботу в нічний час, за понаднормові роботи, переміщення на іншу роботу, що нижча кваліфікації робітника і т.п.

4. Витрати на відбір робочої сили.

5. Витрати з нормування й планування чисельності і праці.

6. Витрати, пов'язані з профорієнтацією, навчанням і підвищенням кваліфікації.

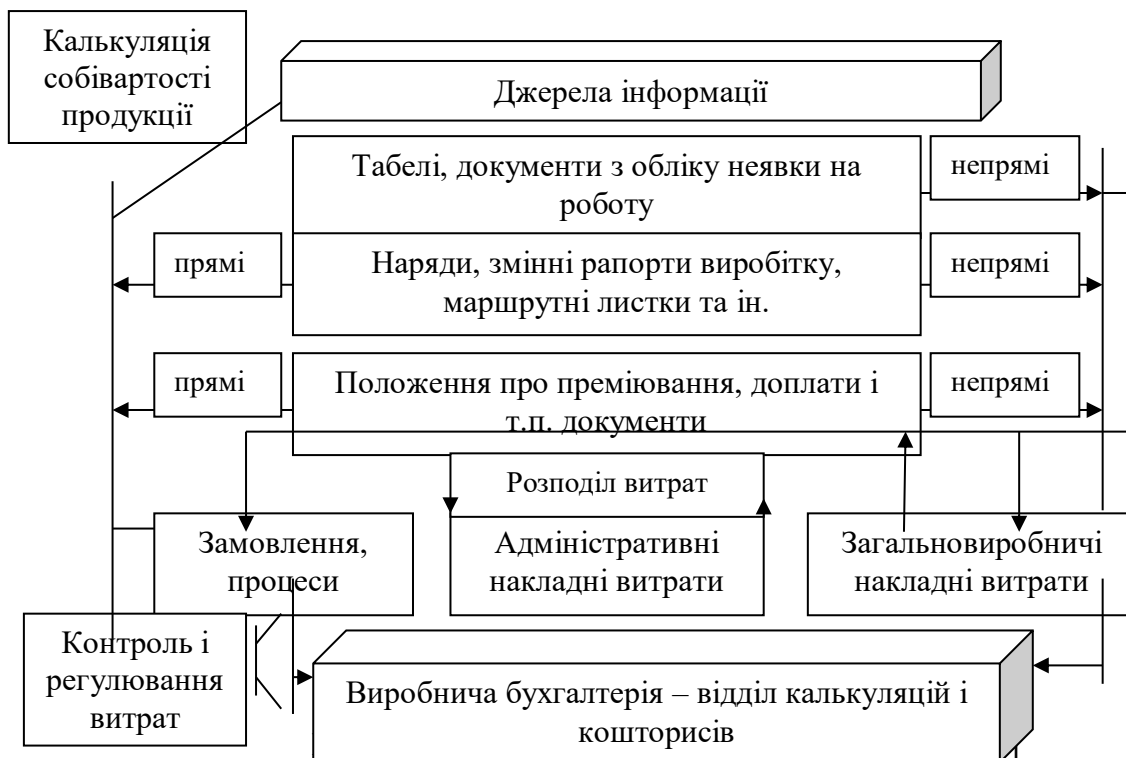
7. Витрати на оплату праці допоміжних робітників, зайнятих, ремонтом устаткування і транспортних засобів, підготовкою й обслуговуванням робочих місць, що включаються до складу загальновиробничих витрат.

8. Витрати на оплату праці працівників, пов'язаних з управлінням виробничими підрозділами, що включаються до складу загальновиробничих витрат.

9. Витрати на підготовку керівних кадрів.

10. Витрати на оплату праці фахівців і керівників, зайнятих управлінням підприємства, які включають до складу адміністративних витрат.

Запропоноване групування витрат на робочу силу більше відповідає меті обліку собівартості й розрахунку прибутку, а також частково меті контролю й регулювання витрат. Що стосується ухвалення рішень, то необхідно мати на увазі проблему виділення в обліку майбутніх витрат на робочу силу. Процедура обліку витрат на робочу силу послідовно відображає процеси управління трудовими ресурсами і затратами на робочу силу (рис. 1).

Відповідно до пп. 138.8.2 п. 138.8 ст. 138 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року №2755-VI, зі змінами та доповненнями (далі — ПКУ), заробітна плата та інші виплати робітникам, зайнятим у виробництві товарів (виконанні робіт, надання послуг), які можуть бути безпосередньо віднесені до конкретного об'єкта витрат, враховуються при обчисленні об'єкта оподаткування у складі прямих витрат, які включаються до собівартості реалізованих товарів, виконаних робіт, наданих послуг.

Згідно з п. 138.4 ст. 138 ПКУ витрати, що формують собівартість реалізованих товарів, виконаних робіт, наданих послуг, визнаються витратами того звітного періоду, в якому визнано доходи від реалізації таких товарів, виконаних робіт, наданих послуг.

Отже, витрати на оплату праці враховуються при обчисленні об'єкта оподаткування у складі витрат операційної діяльності у звітному періоді, в якому визнано доходи від реалізації таких товарів, виконаних робіт, наданих послуг.